

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. A. S.**, bývajúcej V.Ž., **2/ V. B.**, bývajúceho V.Ž., **3/ H. B.**, bývajúcej V.Ž., **4/ L. K.**, bývajúceho V.Ž., proti žalovaným **1/ D. K.**, bývajúceho v Ž., **2/ M. K.**, bývajúcej v Ž., **o neúčinnosť darovacej zmluvy a o určenie neplatnosti darovacej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 C 54/2006, o dovolaní žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2011 sp. zn. 7 Co 151/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej 2/ **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline označeným uznesením potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie Okresného súdu Žilina z 3. marca 2011 č. k. 18 C 54/2006 – 211, ktorým súd zamietol návrh žalovaných 1/ a 2/ na prerušenie konania z dôvodu nesplnenia podmienok pre takýto postup v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nakoľko vychádzajúc zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v uznesení zo 16. decembra 2010 sp. zn. 7 Co 335/2010 mal za to, že pre úspešné uplatnenie tzv. odporovacej žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka nie je potrebné, aby pohľadávka žalobcu, ktorej priznania sa domáha v inom konaní, bola vykonateľná (ktorej majiteľovi svedčí exekučný titul), ale postačuje, aby bola vymáhateľná (ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní). Nevidel preto otázku, riešenú v konaní o zaplatenie pohľadávky žalobcov voči žalovanej 2/ vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 12 C 197/2004, ako zásadne významnú pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Plne sa stotožnil s napadnutým prvostupňovým rozhodnutím aj s jeho odôvodnením, na ktoré poukázal. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nepovažoval za dôvodné a odkázal na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie, v ktorom vyjadril právny názor, opierajúci sa o judikát

Najvyššieho súdu SR R 44/2001, pokračovať ďalej v konaní a vykonávať úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci bez vyčkania na skončenie konania vedeného pod sp. zn. 12 C 197/2004.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná 2/. Mala za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd sa totiž v ňom nevysporiadal s obranou žalovaných obsiahnutou v ich odvolaní, v ktorej poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 61/2008 z 30. júla 2009, ktoré definuje pojem „vymáhateľná pohľadávka“ odlišne od jeho posúdenia odvolacím súdom. Ďalej namietala nevysporiadanie sa s návrhom žalovaných na prerušenie konania v časti o určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu a napokon vytýkala odvolaciemu súdu, že nepripustil voči svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu dovolanie napriek návrhu účastníkov a tento postup vôbec nezdôvodnil. Vzhľadom na tvrdenú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom žalovaná 2/ žiadala uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ s dôvodmi obsiahnutými v dovolaní žalovanej 2/ súhlasil a žiadal rozhodnúť v intenciách petitu dovolania.

Žalobcovia 1/ až 4/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 2/ žiadali tento jej opravný prostriedok odmietnuť ako neprípustný, keďže podľa ich názoru nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľke pred súdom konať a neboli porušené žiadne z jej procesných práv v konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľka napadla potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení. Jeho prípustnosť preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

K zamietnutiu návrhu na prerušenie konania ako dôvodu spôsobilému založiť vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. treba predovšetkým uviesť, že prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto

návrhu. Procesným následkom nevyhovenia návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t.j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho teda nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať. Preskúmania správnosti procesného postupu súdu, ako aj správnosti jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

Pokiaľ žalovaná 2/ v dovolaní namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v danej veci sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa preto obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V odôvodnení svojho rozhodnutia predtým stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav, oboznámil obsah odvolania, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán. Odkázal v ňom na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v ktorom vyslovil právny záver opierajúci sa o judikát Najvyššieho súdu SR R 44/2001. Týmto postupom zároveň vylúčil aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 61/2008 z 30. júla 2009, na ktoré poukazovali žalovaní 1/, 2/ v odvolaní, čím sa fakticky vysporiadal s ich odvolacou námietkou. Podľa názoru dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Dovolací súd napokon poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

K námietke dovolateľky, že odvolací súd nepripustil na jej návrh dovolanie voči svojmu potvrdzujúcemu uzneseniu a že sa ani s jej návrhom nijako nevysporiadal, treba

uviesť, že oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu patrí výlučne odvolaciemu súdu a nezávisí od návrhu účastníka. Ak však účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať a nie je ani povinný s týmto procesným návrhom sa v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať. Je totiž len na zvážení odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie. Ak odvolací súd v potvrdzujúcom rozhodnutí vo výroku nevysloví prípustnosť dovolania, odvolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (R 38/1993). Dovolací súd je v tomto smere viazaný názorom odvolacieho súdu, ktorý nevyužil svoje oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu, a musí túto skutočnosť akceptovať rovnako ako účastník konania.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovanej 2/ odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným účastníkom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 2/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodali návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Patrícia Špacírová